

21831/W/2

VOORZIENING IN CASSATIE

Aan het Hof van Cassatie

geeft te kennen:

de heer X, advocaat teeiser tot cassatie,

vertegenwoordigd door de ondergetekende, Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, aan de Drie Koningenstraat 3, waar de eiser keuze van woonplaats doet,

wat volgt.

De eiser, voornoemd, verklaart hierbij zich in cassatie te voorzien tegen de hieronder nader omschreven beslissing en cassatieberoep aan te tekenen tegen de hieronder nader aangewezen partij.

I. BESTREDEN UITSPRAAK EN PARTIJ WAARTEGEN CASSATIEBEROEP WORDT AANGETEKEND

Dit cassatieberoep is gericht tegen de beslissing van 5 juli 2012 die door de eerste kamer van de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten op tegenspraak werd gewezen in de zaak, gekend onder het nummer TB-0063-2012, van de eiser als appelland en waarbij eveneens partij was:

de PROCUREUR-GENERAAL BIJ HET HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL, met kantoor te 1000 Brussel, aan het Poelaertplein 1, thans verweerder in cassatie,

en tegen die verwerende partij.

Deze voorziening in cassatie is gesteund op het volgende middel en conclusie.

II. FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE

1. Op 8 juni 2012 *besliste* de stafhouder van de Orde van advocaten te de eiser met ingang van 9 juni 2012 de toegang te ontzeggen tot elke in België gelegen strafinrichting en tot elk in België gelegen gerechtsgebouw voor een periode van drie maanden. Die beslissing werd diezelfde dag met een aangetekende brief en per e-mail aan de eiser ter kennis gebracht.

2. De eiser tekende met een aangetekende brief van 9 juni 2012 tegen die beslissing *hoger beroep* aan bij de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten.

In een *beslissing* van 5 juli 2012 verklaart de tuchtraad van beroep voor advocaten het hoger beroep ontvankelijk maar ongegrond en bevestigt hij de beslissing van de stafhouder van 8 juni 2012.

Tegen die beslissing voert de eiser de volgende twee middelen tot cassatie aan.

III. MIDDELEN

Eerste middel

MIDDEL

Geschonden wettelijke bepalingen

- artikel 6.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (*B.S.* 19 augustus 1955, *err. B.S.* 29 juni 1961),
- het algemeen rechtsbeginsel inzake het vermoeden van onschuld
- artikel 473 van het Gerechtelijk Wetboek

Aangevochten beslissing

In de bestreden beslissing verklaart de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten het hoger beroep van de eiser ongegrond. De tuchtraad van beroep voor advocaten neemt die beslissing op grond van alle overwegingen en motieven waarop zij steunt, die hier als integraal hernomen worden beschouwd, en onder meer op de volgende overwegingen:

"2.4.

[De eiser] doet tevergeefs gelden dat het vermoeden van onschuld en de bewijslast werden miskend.

De stafhouder en, ingevolge het beroep van [de eiser], deze Tuchtraad van Beroep spreken zich niet uit over de tuchtvervolging en de schuld of onschuld, maar beoordelen enkel of de voorzichtigheid waarvan artikel 473 Ger. W. spreekt, het verbod om een rechtbank en een gevangenisinstelling te betreden in hoofde van [de eiser] rechtvaardigt.

Het wordt niet aangetoond dat de stafhouder kennis heeft kunnen nemen van relevante feiten of gegevens door bewijsstukken die geheel of deels op een onrechtmatige wijze of door een misdrijf zouden zijn verkregen. De bewering van [de eiser] is op niets gesteund.

[...]

2.6.

De stafhouder is bevoegd om bewarende maatregelen te nemen ten overstaan van de advocaten van zijn arrondissement wanneer hij meent dat de activiteit van één van zijn confraters de eer van de Orde zou kunnen schenden of schade zou berokkenen aan derden.

Tevergeefs doet [de eiser] gelden dat de stafhouder slechts een ordemaatregel kan nemen nadat eerst in het kader van een bestaand tuchtonderzoek de feiten die de ordemaatregel schragen ten laste werden gelegd.

Geen enkele wettelijke bepaling stelt die vereiste.

De aan [de eiser] ten laste gelegde feiten zijn deze die omschreven zijn in de brief d.d. 8 juni 2012 van de stafhouder en die zijn bestreden beslissing schragen. [De eiser] werd hiervan ongetwijfeld in kennis gesteld en heeft voor deze Tuchtraad van Beroep daarop zijn verweer gevoerd.

De stafhouder is geen onderzoeksrechter en een strafrechtelijk onderzoek heeft andere regels dan deze die het optreden van de stafhouder als hoofd van de Orde regelen en die tot het gerechtelijk privaatrecht behoren. Er is geen analogie en het door [de eiser] in conclusie aan randnummer 15 gestelde is niet relevant.

Bovendien blijkt uit dossier GG2210, stuk 16 dat de stafhouder een tuchtonderzoek opende ten laste van [de eiser], die hiervan bij aangetekende brief in kennis werd gesteld, omdat deze zich op 26 september 2011, dan wel 27 september 2011 en blijkbaar nog op andere data de gedetineerden B, C en D had bezocht, minstens opgeroepen, zonder dat hij hun raadsman was. Bij diezelfde brief werd [de eiser] er op gewezen dat hij het recht had om te worden gehoord en bijkomende informatie of bewijsstukken over te maken.

[...]

3.

Het OVB-Reglement inzake publiciteit van 4 juni 2003, dat op deze zaak van toepassing is stelt in artikel 3 dat het de advocaat niet toegestaan is in een lopende zaak bewust of onuitgenodigd cliënteel dat door een ander advocaat wordt bijgestaan door publiciteit af te werven of dat te pogen. Het is de advocaat niet toegestaan publiciteit te voeren door een gepersonaliseerd dienstenaanbod voor een bepaalde zaak of een dossier, zonder daartoe te zijn uitgenodigd.

- Het meldingsverslag van mevrouw A d.d. 26 september 2011, FOD-Justitie, Directoraat-generaal E, strafinrichting ... verhaalt dat [de eiser] op maandagavond drie vrouwelijke gedetineerden opriep, met name C, D en B. Die drie dames hadden allen reeds een

andere advocaat en zij wilden niet naar [de eiser] gaan en noemden hem een gestoorde vent. Zij dienden klacht in bij de directie. [De eiser] heeft via een ex-gedetineerde **R** geprobeerd om andere mensen in de strafinrichting te ronselen en geeft zijn kaartjes af, waarvan er twee aan het verslag zijn gehecht. De in dit verslag opgenomen feiten worden bevestigd in de e-mail van **L** aan **J** in de brief d.d. 28 september 2011 van advocaat **V** aan stafhouder **Z** in de brief d.d. 3 oktober 2011 van advocaat mr. **P**

- Een e-postbericht d.d. 9 maart 2012 van advocaat **M** aan zijn stafhouder **Q** verhaalt dat [de eiser] getracht heeft om tegen de wil van de betrokken cliënt van mr. **M, K** zijn tussenkomst als advocaat in een lopende zaak op te dringen, wat spoort met de mededeling van **K** aan stafhouder **Z** dat hij uitsluitend bijstand wil van mr. **M**

- Op 16 december 2010 schreef **F** een verklaring waarin hij mr. **S** mandaat geeft om zijn belangen te verdedigen in opvolging van [de eiser], wat bij brief van dezelfde datum door mr. **S** aan [de eiser] werd bevestigd. [De eiser] zou volgens mr. **S** niettemin en nadat hij kennis had genomen van de opvolging in de gevangenis pogingen hebben gedaan om **F** af te werven en een hernieuwd mandaat te krijgen en hij zou op 17 december 2010 tegenover mr. **M. S** voorgehouden hebben dat hij opnieuw was aangesteld door **K**, nadat hij hem zou gesproken hebben in de gevangenis en tweemaal had gebeld.

- Een e-postbericht d.d. 17 februari 2012 van mr. **E** meldt dat [de eiser] ongevraagd een cliënt van mr. **E** in de gevangenis had opgezocht en dat hij niettegenstaande het protest van mr. **H** toch die cliënt (**G**) in de spreekkamer had opgeroepen en met hem had gesproken en zijn visitekaartje had achtergelaten.

- Bij brief d.d. 24 februari 2012 schrijft [de eiser] aan mr. **I** dat hij hem opvolgt als advocaat van de gedetineerde **N**. Op 24 februari 2012 bevestigde **N** dat hij mr. **U** en mr. **I** als enige advocaat wil. **N** bevestigde dat hij [de eiser] nooit had

gecontacteerd en dat hij door [de eiser] tweemaal in de gevangenis werd opgeroepen, niettegenstaande hij de eerste keer had gezegd dat hij mr. I als advocaat had en hij geen reden zag om te veranderen.

- een brief d.d. 30 april 2012 van mr. O aan de stafhouder van de Orde van advocaten te meldt dat [de eiser] een poging heeft gedaan om op 26 april 2012 de cliënt van mr. O, namelijk de heer T, af te werven en niettegenstaande deze hem had gezegd dat hij mr. O als advocaat had toch een poging heeft gedaan om hem zijn visitekaartje af te geven voor het geval hij niet tevreden zou zijn over de prestaties van mr. O. Dat [de eiser] in de spreekkamer van de gevangenis enkel met die gedetineerde kwam spreken over zijn "liefdesverdriet" kon voor hem geen reden zijn om als advocaat die gedetineerde in de gevangenis op te roepen.

De feitelijke elementen die [de eiser] aanvoert ter rechtvaardiging van zijn tussenkomsten in voorgaande dossiers zijn niet bewezen en worden tegengesproken door de bovenstaande gegevens in de betrokken dossiers. [De eiser] beweert wel, maar toont niet aan, dat zijn oproepen naar cliënten van zijn confraters gerechtvaardigd waren doordat hij op een regelmatige wijze daartoe was gesolliciteerd door derden, laat staan dat hij zijn tussenkomsten onmiddellijk heeft beëindigd nadat hij vernam dat die confraters reeds door die cliënten gemandateerd waren en zijn tussenkomst niet gewenst was.

4.

Het geheel van de overgelegde dossiers leveren prima facie zwaarwichtige, bepaalde, vaststaande en overeenstemmende vermoedens op die doen aannemen dat [de eiser] systematisch cliënten afwerft en blijft afwerven in lopende zaken, dat hij ongepast en in strijd met de confraterniteit een wig drijft tussen zijn confraters en hun cliënten en de relatie cliënt/advocaat destabiliseert en dat hij onuitgenodigd en zelfs tegen hun wil gedetineerden voor een gesprek laat oproepen om hen als cliënt in hun zaak te werven.

Dit brengt de eer van de balie, het vertrouwen van cliënten en de magistratuur in de goede werking van de balie en de belangen van de rechtszoekende ernstig in gevaar.

Bovendien is de wijze waarop [de eiser] daarover met zijn confraters en met de stafhouder communiceert in de regel ongepast en beledigend, in strijd met de deontologie van de advocaat en met het respect dat hij als advocaat aan de Orde en haar stafhouder verschuldigd is. Hetzelfde ondeontologisch en respectloos omgaan met confraters en meerdere stafhouders blijkt uit het dossier DG 306 en gaat de grenzen van wat geoorloofd is in een rechtmatige behartiging van zijn belangen en in een dispuut daarover ver te boven en is een advocaat onwaardig.

Aangezien herhaalde verwittigingen hem er blijkbaar niet van weerhouden zijn afwervingspraktijken verder te zetten en een gebrek aan confraterniteit en respect voor de eer en de waardigheid van de Orde te blijven vertonen rijzen ernstige vragen omtrent het vermogen van [de eiser] om als advocaat naar behoren te functioneren en noopt de voorzichtigheid waarvan sprake in artikel 473 Ger. W. ertoe de door de stafhouder aan [de eiser] opgelegde ordemaatregelen te handhaven.

Er is dan ook geen rechtsgrondslag om de vorderingen van [de eiser] tot nietigverklaring wegens strijdigheid met de artikelen 3 en 6 EVRM, met het Gerechtelijk Wetboek en met de openbare orde, en ondergeschikt tot opheffing van de bestreden ordemaatregelen van de stafhouder, in te willigen."

(blz. 6, onderaan, tot blz. 10, midden, van de bestreden beslissing).

Grievens

1. Op grond van artikel 473, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek kan de stafhouder, wanneer het wegens de aan een advocaat ten laste gelegde feiten te vrezen is dat zijn latere beroepswerkzaamheid nadeel kan toebrengen aan derden of aan de eer van de Orde, bewarende maatregelen nemen die de voorzichtigheid eist en met name aan de advocaat verbieden het gerechtsgebouw te betreden gedurende ten hoogste drie maanden.

Krachtens het tweede lid van die bepaling kan die termijn op verzoek van de stafhouder verlengd worden bij een met redenen omklede beslissing van de raad van de Orde, nadat de betrokken advocaat werd gehoord.

Het verbod het gerechtsgebouw te betreden en de eventuele verlenging van de termijn van dat verbod, zijn bij voorraad uitvoerbare beslissingen, waartegen de betrokken advocaat beroep kan aantekenen bij de tuchtraad van beroep, zo bepaalt artikel 473, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek.

2. Artikel 6.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, hieronder afgekort als EVRM, bepaalt dat eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan. Door het vermoeden van onschuld dient de in verdenkinggestelde niets te bewijzen en zelfs niet op enigerlei wijze deel te nemen aan de bewijsvoering of aan de ontdekking van de waarheid.

3. Aangezien een verbod het gerechtsgebouw te betreden, een zgn. paleisverbod, voor de duur van de maatregel en tot een eindbeslissing is genomen ten gronde over de aan een advocaat ten laste gelegde feiten, op gespannen voet staat met het vermoeden van onschuld, kan dergelijk verbod enkel worden opgelegd wanneer het voorwerp van het tuchtrechtelijk onderzoek ernstige feiten betreft en wanneer de eer van de Orde eraan in de weg staat dat de betrokkene nog verder zijn functie zou uitoefenen, wat moet worden afgewogen aan het vertrouwen dat de betrokken advocaat moet kunnen hebben in degenen die belast zijn met een rechtsprekende functie en die boven iedere verdenking horen te staan. De betrokken advocaat wordt inderdaad vermoed onschuldig te zijn.

Uit de samenlezing van de artikelen 473 van het Gerechtelijk Wetboek en het vermoeden van onschuld zoals gewaarborgd door artikel 6.2 van het EVRM, volgt dat de stafhouder slechts tot het opleggen van een paleisverbod kan overgaan op grond van zeer ernstige aanwijzingen van dreigend foutief gedrag, voor zover minstens al één tenlastelegging of een gelijkaardige tenlastelegging ten gronde werd onderzocht en aanleiding gaf tot een definitieve veroordeling voor de betrokkene.

4. Uit de stukken van het dossier waarop uw Hof vermag acht te slaan en uit de bestreden beslissing blijkt dat het aan de eiser opgelegde verbod met ingang van 9 juni 2012 nog enig in België gelegen gerechtsgebouw of enige in België gelegen strafinrichting te betreden, is gesteund op meldingen en klachten tegen de eiser in de dossiers DG 2210, DG 3289, DG 3558 en DG 3601 en op het "onaangepast gedrag" van de eiser.

De dossiers DG 2210, DG 3289, DG 3558 en DG 3601 hebben evenwel niet het voorwerp uitgemaakt van enig (tuchtrechtelijk) onderzoek dat tot een definitieve beslissing heeft geleid. Ook in de sfeer van het aan de eiser verweten "onaangepast gedrag" lag op het ogenblik van de door de stafhouder genomen beslissing en evenmin op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen, een definitieve tuchtrechtelijke beslissing voor. Bovendien heeft het tuchtonderzoek dat werd en wordt gevoerd over het "onaangepast gedrag" van de eiser geen uitstaans met de klachten die in essentie aan de basis liggen van het opgelegde paleis- en strafinrichtingsverbod, noch met de reden waarom het verbod effectief werd opgelegd, m.n. de eiser verhinderen cliënten op onrechtmatige manier af te werven. De reden die aan de grondslag ligt van de beslissing van de stafhouder de eiser een paleis- en strafinrichtingsverbod op te leggen, blijkt inderdaad uit de aanhef van die beslissing (blz. 1, onderaan, van de bestreden beslissing):

"Paleis- en strafinrichtingsverbod"

Ik verneem van mr. ○ dat u voornemens was vandaag voor de raadkamer de verdediging waar te nemen van zijn cliënt dhr. T niettegenstaande de brief die ik u hierover reeds op 08.05 jl. toezond inhoudelijk nog steeds niet werd beantwoord.

Dit is nu reeds de zoveelste klacht over pogingen tot afwerving die ik over u ontvang, zodat ik u bij deze conform art. 473 van het gerechtelijk wetboek verbod opleg om vanaf morgen 09.06.2012 nog een in België gelegen gerechtsgebouw of strafinrichting te betreden."

Uit de stukken van het dossier waarop uw Hof vermag acht te slaan, blijkt niet dat de eiser al een gelijkaardige tenlastelegging (m.n. poging tot onrechtmatige afwerving van cliënten) werd verweten waarnaar een onderzoek is gevoerd en waarover een

definitieve uitspraak ten gronde voorligt, noch dat zulks met betrekking tot de in de bestreden beslissing genoemde dossiers het geval is.

4.1. Zoals de tuchtraad van beroep voor advocaten in de bestreden beslissing overweegt, spreekt de stafhouder, en in graad van beroep, de tuchtraad van beroep zelf, bij het opleggen van een paleisverbod met toepassing van artikel 473 van het Gerechtelijk Wetboek, zich niet uit over de schuld of de onschuld van de betrokken advocaat (blz. 6, voorlaatste alinea, van de bestreden beslissing). Dat neemt echter niet weg dat de betrokken advocaat vermoed wordt onschuldig te zijn en de ingrijpende maatregel van een paleis- en strafinrichtingsverbod maar kan worden opgelegd ná te hebben vastgesteld dat de betrokkene al voor een (gelijkaardige) tenlastelegging definitief werd veroordeeld én er zeer ernstige aanwijzingen van dreigend foutief gedrag zijn.

Bij ontstentenis van een onderzoek en definitieve beoordeling ten gronde van minstens een gelijkaardige tenlastelegging aan de eiser, vermocht aan de eiser met toepassing van artikel 473, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek geen paleisverbod worden opgelegd. Door dat toch te doen, miskent de tuchtraad van beroep voor advocaten de voornoemde bepaling, alsook artikel 6.2 van het EVRM en het algemeen rechtsbeginsel inzake het vermoeden van onschuld.

4.2. Eveneens zoals de bestreden beslissing vaststelt, is de stafhouder bevoegd bewarende maatregelen te nemen ten overstaan van de advocaten van zijn arrondissement wanneer hij meent dat de activiteit van één van zijn confraters de eer van de Orde zou kunnen schenden of schade zou kunnen berokkenen aan derden (blz. 7, derde alinea, van de bestreden beslissing).

De bepaling van artikel 473 van het Gerechtelijk Wetboek en de bevoegdheid van de stafhouder ter zake, moeten worden samengelezen met het vermoeden van onschuld. De stafhouder kan de bewarende maatregel die bestaat in een paleis- en strafinrichtingsverbod dan ook maar nemen nadat minstens één (gelijkaardige) klacht na onderzoek definitief werd beoordeeld in het nadeel van de betrokken advocaat én er ernstige aanwijzingen van dreigend foutief gedrag zijn. De maatregel van het paleisverbod gedurende een termijn van drie maanden is te ingrijpend om louter op basis

van aanwijzingen van foutief gedrag of meerdere gelijkaardige klachten te worden gerechtvaardigd.

Derhalve oordeelt de tuchtraad van beroep niet wettig dat geen enkele wettelijke bepaling vereist dat de stafhouder maar een ordemaatregel kan nemen nadat eerst in het kader van een bestaand onderzoek de feiten die de ordemaatregel schragen, ten laste werden gelegd. De beslissing van de tuchtraad van beroep de door de stafhouder opgelegde maatregel te bevestigen, is derhalve niet naar recht verantwoord en miskent de artikelen 473 van het Gerechtelijk Wetboek, 6.2 van het EVRM en het algemeen rechtsbeginsel inzake het vermoeden van onschuld.

4.3. De onder de gedachtestreepjes onder randnummer 3 (blz. 8 en 9) van de bestreden beslissing aangehaalde feiten betreffende tussenkomsten van de eiser, hebben geen aanleiding gegeven tot een definitieve en voor de eiser bezwarende beslissing na onderzoek ervan. Dat wordt alleszins niet vastgesteld en blijkt ook niet uit de stukken van het dossier waarop uw Hof vermag acht te slaan. Evenmin blijkt uit de feitelijke vaststellingen of uit het dossier dat de eiser al een definitieve veroordeling opliep omwille van de onrechtmatige afwijking van cliënteel.

Gelet op het vermoeden van onschuld komt het niet aan de eiser toe tegen hem geuite klachten te weerleggen. Dat geen enkele zekerheid bestaat over de aan de eiser verweten feiten, blijkt overigens uit de beslissing van de tuchtraad van beroep dat de overgelegde gegevens "prima facie" "vermoedens" opleveren dat de eiser cliënten afwerft (blz. 9, laatste alinea, van de bestreden beslissing).

Gelet op de ontstentenis van enige definitieve veroordeling voor één van de aangehaalde feiten of voor een gelijkaardige tenlastelegging van de eiser, kon hem niet wettig een paleisverbod worden opgelegd.

De tuchtraad van beroep oordeelt dan ook niet zonder schending van het algemeen rechtsbeginsel inzake het vermoeden van onschuld en artikel 6.2 van het EVRM dat de eiser wel beweert maar niet aantoont dat zijn oproepen naar cliënten van zijn confraters gerechtvaardigd waren doordat hij op een regelmatige wijze daartoe was gesolliciteerd door derden.

Door, niettegenstaande geen onderzoek ten gronde en een definitieve beslissing lastens de eiser over één van de in de bestreden beslissing aangehaalde feiten of een gelijkaardige tenlastelegging voorligt, de beslissing te bevestigen waarbij aan de eiser het verbod wordt opgelegd gedurende drie maanden met ingang van 9 juni 2012 enig in België gelegen gerechtsgebouw of enige in België gelegen strafinrichting te betreden, miskent de tuchtraad van beroep artikel 6.2 van het EVRM, het algemeen rechtsbeginsel inzake het vermoeden van onschuld en artikel 473 van het Gerechtelijk Wetboek.

4.4. Voor zover de bevestiging van de beslissing van de stafhouder mede is gesteund op het "onaangepast gedrag" van de eiser, waarnaar de tuchtraad van beroep verwijst in de derde alinea op bladzijde 10 van de bestreden beslissing, is de beslissing evenmin wettig.

Het "onaangepast gedrag" van de eiser is niet de reden voor de opgelegde ordemaatregel, noch ligt met betrekking tot die feiten of gelijkaardige feiten een definitieve veroordeling van de eiser voor. Derhalve is de bevestiging van het aan de eiser opgelegde paleis- en strafinrichtingsverbod omwille van zijn "onaangepast gedrag" evenzeer in strijd met de artikelen 473 van het Gerechtelijk Wetboek, 6.2 van het EVRM en het algemeen rechtsbeginsel inzake het vermoeden van onschuld.

Conclusie

De tuchtraad van beroep verklaart het hoger beroep van de eiser niet wettig ongegrond en bevestigt dienvolgens niet wettig de beslissing van de stafhouder van 8 juni 2012 (schending van alle in de aanhef van het middel opgesomde wettelijke bepalingen).

TOELICHTING

De eiser is van oordeel dat het algemeen rechtsbeginsel inzake het vermoeden van onschuld eraan in de weg staat dat de stafhouder op grond van loutere meldingen of klachten kan overgaan tot het opleggen van een paleisverbod. Dergelijk verbod, zelfs al wordt het maar te bewarenden titel en binnen een bepaalde termijn opgelegd, is zeer ingrijpend en hypothekeert de beroepsuitoefening van de betrokkene.

Het vermoeden van onschuld vereist dat dergelijke bewarende maatregel eerst kan worden opgelegd nadat een onderzoek ten gronde naar één van de tenlasteleggingen of minstens naar een eerdere (gelijkaardige) tenlastelegging heeft geleid tot een definitieve veroordeling van de betrokken advocaat.

Tweede middel

MIDDEL

Geschonden wettelijke bepalingen

artikel 473 van het Gerechtelijk Wetboek

Aangevochten beslissing

In de bestreden beslissing verklaart de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten het hoger beroep van de eiser ontvankelijk maar ongegrond. De tuchtraad van beroep voor advocaten bevestigt de beslissing van de stafhouder van 8 juni 2012 waarbij aan de eiser met ingang van 9 juni 2012 voor een periode van drie maanden de toegang wordt ontzegd tot elke in België gelegen strafinrichting en elk in België gelegen gerechtsgebouw.

Grieven

Op grond van artikel 473, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek kan de stafhouder, wanneer het wegens de aan een advocaat ten laste gelegde feiten te vrezen is dat zijn latere beroepswerkzaamheid nadeel kan toebrengen aan derden of aan de eer van de Orde, bewarende maatregelen nemen die de voorzichtigheid eist en met name aan de advocaat verbieden het gerechtsgebouw te betreden gedurende ten hoogste drie maanden.

De voornoemde bepaling verleent de stafhouder evenwel geen bevoegdheid aan een advocaat de toegang tot de in België gelegen strafinrichtingen te ontzeggen. Die bevoegdheid volgt evenmin uit enige andere wettelijke norm.

Door de beslissing van de stafhouder te bevestigen waarbij aan de eiser het verbod wordt opgelegd gedurende 3 maanden met ingang van 9 juni 2012 enig in België gelegen gerechtsgebouw of enige in België gelegen strafinrichting te betreden, miskent de tuchtraad van beroep artikel 473 van het Gerechtelijk Wetboek.

Conclusie

De tuchtraad van beroep verklaart het hoger beroep van de eiser niet wettig ongegrond en bevestigt dienvolgens niet wettig de beslissing van de stafhouder van 8 juni 2012 (schending van artikel 473 van het Gerechtelijk Wetboek).

TOELICHTING

Het middel behoeft geen toelichting.

OM DEZE REDENEN

Concludeert de eiser dat het uw Hof behage

- de bestreden beslissing te vernietigen,
- de zaak en de partijen te verwijzen naar de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten, anders samengesteld,
- uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

Gent, 3 augustus 2012

Voor de eiser,

Willy van Eeckhoutte,
advocaat bij het Hof van Cassatie.